

El "legionario"

DES DEL DIVAN. PEL DOCTOR LACETÀ€

Un personatge manresà per excel·lència i prou conegut pels que tenim una certa edat és el "legionario", persona que figura en diferents episodis "nacionales", més de Valle Inclán que de Perez Galdós, records en la memòria remota dels ciutadans. Amb orgull, mostrava a qui volgués un carnet, en el qual demostrava ser soci o adherit a una associació d'"Amigos de la Legión" o similar, i passejava per la ciutat satisfet per significar les virtuts rànries del patriotisme imperial.

El "legionario" es plantava al bell mig d'un carrer de la ciutat i exercia un rol menor, el de guarda urbà, provocant col·lapses de trànsit. Això ajudava a conèixer quins conductors eren manresans o no. Els de Manresa no feien cas de les seves indicacions i els de fora quedaven parats fins que els deixava passar. En una altra ocasió, en un dels recitals d'en Raimon al teatre Kursaal, i en plena actuació, va aparèixer, ben vestit i uniformat com un almirall de la marina espanyola i va anar entrant fins prop de l'escenari. En Raimon, amb la seva sornegueria valenciana, exclamà: «No sabia que Manresa tingués mar» i va continuar cantant.

L'home estava molt ficat en els seu paper de custodi dels valors patris i en les primeres eleccions democràtiques va tenir la pensada d'aportar el seu gra de sorra en la contesa democràtica i es dedicava a anar arrencant i despenjant els cartells de les forces polítiques d'esquerres. Sort que ho feia en un carrer que no era ben recte, el carrer de Circumval·lació, i mentre uns penjaven ell, uns metres més enrere, els despenjava. La Policia Nacional, sempre vigilant, encara que no sé a qui, ho va veure i el va detenir per evitar mals majors. Li agradava a les nits anar als serveis sanitaris d'urgències i dir que havia sofert atacs de faccions contràries a la seva manera de pensar. Només volia marxar, ben cofoi, enguixat o embenat per poder mostrar les conseqüències dels inventats atacs soferts. I els sanitaris, bon coneixedors dela seva malaltia, li seguien la dèria. I és que moltes dèries delirants adopten un contingut propi de l'entorn en què viuen. Els anys 60 i 70 era prou freqüent de tenir Franco(s) i fills de Déu als manicomis.

Ho sento, el "legionario"p no havia anat mai a la Legió, patia una malaltia psicòtica en què el contingut del seu deliri era producte de l'entorn social. Es maltractava el seu patiment amb dosi d'alcohol que encara inflamaven més els seus pensaments malaltissos i actuava d'acord amb aquests pensaments. Cal estar prou satisfets, com a manresans, del grau de tolerància a una manera d'emmalaltir més freqüent dels que ens sembla.